

»dan zocht hij de keizerin op, die hem wachtte, het was  
 »meestal een allerliefst moment, dat zij samen waren vóór  
 »het lunch, vol charme van intimiteit. Dicht zat hij naast  
 »haar op een lagen stoel, nam hij hare hand, stortte hij  
 »de bezwaren van zijn hart bij haar uit, deelde haar  
 »mede zijn onrust over de toekomst, over zich zelven,  
 »als hij later zou dragen de kroon . . . . .

»En zij bemoedigde hem; zij zeide dat niets gebeurde,  
 »dan wat gebeuren moest; dat alles noodzakelijk was  
 »in de groote, schalm aan schalm aaneengeschakelde,  
 »wereldorde . . . . .

Nog één uitweg blijft er over. Hij wil afstand doen van de regeering aan zijn jonger broertje Berengar; een ventje van een gedecideerd karakter, met al den onnadenkenden trots en hoogen eigenwaan van zijn vader. Maar, wat zal zijn vader zeggen van zulk een lafheid; zijn vader, die de hoogheid van zijn geslacht ophouden wil tot elken prijs. Othomar wacht, wacht met het openbaren van zijn plan, ondertusschen vreeselijk gepijnigd door vrees voor de toekomst.

Zijn innerlijk lijden openbaart zich in zijn gestel; men koestert vrees voor het leven van den kroonprins, daar zijn gezondheid schijnt geknakt. De doktoren schrijven een buitenlandsche reis voor. Teruggekeerd, voelt hij zich wel iets beter, maar toch altijd weer die benauwende toekomst en die nachtmerrie van angst voor wat komen zal.

Eens maakte zijn moeder hem er op opmerkzaam, dat het tijd werd de hoven van Europa rond te reizen om een vrouw te zoeken, opdat hun geslacht niet uitsterve. In het gevoel van zijn eigen, diepe leed, ontsnapt een kreet van smart aan zijn gemoed.

»Als sociologen spreken over de sociale quaestie, be-  
 »treuren zij, dat er onder het proletariaat zooveel kinde-  
 »ren worden geboren en noemen zij de arme ouders,  
 »die niets hebben dan hunne liefde, zelfs verantwoordelijk  
 »voor de meerdere ellende, die zij met die kinderen in